

กฏระเบียบบสิ่งแวดลัอมที่เก็ยวข้อง ด้ำนการปลศุสัตุว

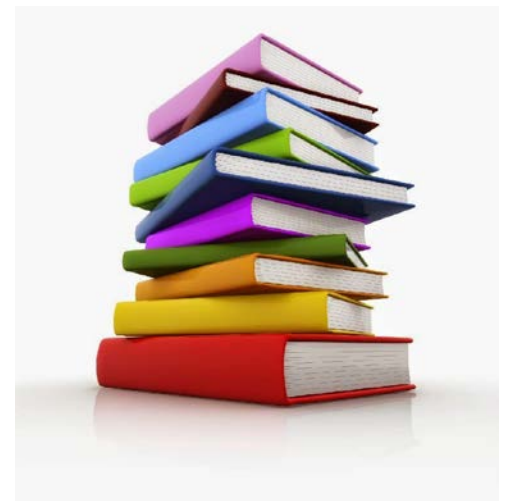

สพ.ญ. ญัฎฐามณี พรหมใบเงิน
กลุ่มมาตรฐานสิ่งแวดลัอมด้ำนการปลศุสัตุว
สำนักพัฒนาระบบและรับรองมาตรฐานสินค้ำปลศุสัตุว
กรมปลศุสัตุว

1. พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพ
สิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

2. พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

เจ้าพนักงานท้องถิ่น หมายความว่า

- นายกเทศมนตรี สำหรับในเขตเทศบาล
- ประธานสุขาภิบาล สำหรับในเขตสุขาภิบาล
- ผู้ว่าราชการจังหวัด สำหรับในเขตองค์การบริหารส่วนจังหวัด
- ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร สำหรับในเขตกรุงเทพมหานคร
- ปลัดเมืองพัทยา สำหรับในเขตเมืองพัทยา
- หัวหน้าผู้บริหารส่วนท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอย่างอื่น นอกเหนือจาก 1 - 5

พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

- **เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษ** หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการเกี่ยวกับการควบคุมมลพิษตามพระราชบัญญัตินี้

ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่องแต่งตั้งเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2553

ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่องแต่งตั้งเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษตาม
พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535
(ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2553

ข้อ 3 แต่งตั้งให้ **ข้าราชการสังกัดกรมปศุสัตว์** เป็นเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษปฏิบัติการเกี่ยวกับการควบคุม
มลพิษตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 **เฉพาะในส่วนที่**
เกี่ยวกับการควบคุมมลพิษจากการเลี้ยงสุกรทั่วราชอาณาจักร ยกเว้นข้อ 3.5 ดังนี้

3.1 อธิบดีกรมปศุสัตว์

3.2 รองอธิบดีกรมปศุสัตว์

3.3 ข้าราชการสังกัดสำนักพัฒนาระบบและรับรองมาตรฐานสินค้าปศุสัตว์ ดังนี้

- (1) ผู้อำนวยการสำนักพัฒนาระบบและรับรองมาตรฐานสินค้าปศุสัตว์
- (2) ผู้อำนวยการส่วนรับรองด้านการปศุสัตว์
- (3) ผู้อำนวยการส่วนมาตรฐานด้านการปศุสัตว์
- (4) ผู้อำนวยการส่วนตรวจสอบมาตรฐานด้านการปศุสัตว์
- (5) ผู้อำนวยการส่วนพัฒนาสิ่งแวดล้อมด้านการปศุสัตว์
- (6) นายสัตวแพทย์ ตั้งแต่ระดับปฏิบัติการขึ้นไป
- (7) สัตวแพทย์ ตั้งแต่ระดับชำนาญงานขึ้นไป
- (8) นักวิชาการสัตวบาล ตั้งแต่ระดับปฏิบัติการขึ้นไป
- (9) เจ้าพนักงานสัตวบาล ตั้งแต่ระดับชำนาญงานขึ้นไป

ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่องแต่งตั้งเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษตาม
พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535
(ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2553

3.4 ข้าราชการสังกัดสำนักสุขศาสตร์สัตว์และสุขอนามัย ดังนี้

- (1) ผู้อำนวยการสำนักสุขศาสตร์สัตว์และสุขอนามัย
- (2) ผู้อำนวยการส่วนการรับรองคุณภาพสินค้าปศุสัตว์
- (3) นายสัตวแพทย์ ส่วนการรับรองคุณภาพสินค้าปศุสัตว์ ตั้งแต่ระดับปฏิบัติการขึ้นไป
- (4) สัตวแพทย์ ส่วนการรับรองคุณภาพสินค้าปศุสัตว์ ตั้งแต่ระดับชำนาญงานขึ้นไป
- (5) เจ้าพนักงานสัตวบาล ส่วนการรับรองคุณภาพสินค้าปศุสัตว์ ตั้งแต่ระดับชำนาญงานขึ้นไป

3.5 ข้าราชการสังกัดสำนักงานปศุสัตว์จังหวัด มีอำนาจและหน้าที่เฉพาะในเขตท้องที่ของตน ดังนี้

- (1) ปศุสัตว์จังหวัด
- (2) หัวหน้ากลุ่มพัฒนาคุณภาพสินค้าปศุสัตว์
- (3) ปศุสัตว์อำเภอ
- (4) นายสัตวแพทย์ ตั้งแต่ระดับปฏิบัติการขึ้นไป
- (5) นักวิชาการสัตวบาล ตั้งแต่ระดับปฏิบัติการขึ้นไป
- (6) สัตวแพทย์ ตั้งแต่ระดับชำนาญงานขึ้นไป

พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

ม.55 - ให้รัฐมนตรีมีอำนาจกำหนดมาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิด

- สำหรับควบคุมการระบายน้ำทิ้ง การปล่อยทิ้งอากาศเสีย การปล่อยทิ้งของเสียหรือมลพิษอื่นใดจากแหล่งกำเนิดออกสู่สิ่งแวดล้อม

- เพื่อรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมให้ได้มาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อมตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติ

ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

เรื่อง กำหนดมาตรฐานควบคุมการระบายน้ำทิ้งจากแหล่งกำเนิดมลพิษประเภทการเลี้ยงสุกร

ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

เรื่อง กำหนดมาตรฐานค่าความเข้มข้นของอากาศเสียที่ปล่อยจากแหล่งกำเนิดมลพิษ

ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดมาตรฐานควบคุมการระบายน้ำทิ้งจากแหล่งกำเนิดมลพิษ ประเภทการเลี้ยงสุกร

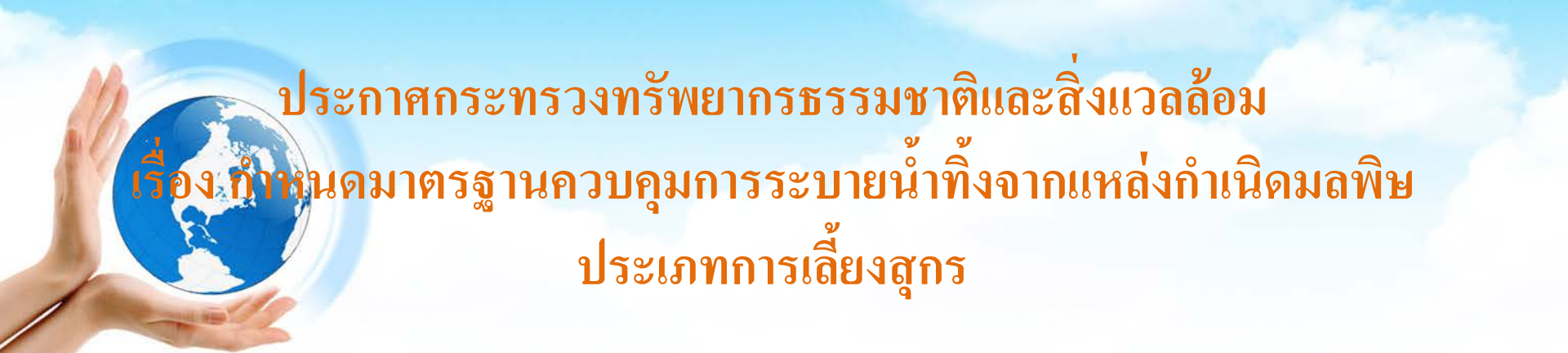
ข้อ 2 การเลี้ยงสุกร หมายถึง การเลี้ยงสุกรพ่อพันธุ์ แม่พันธุ์ สุกรขุน หรือลูกสุกรชนิดใดชนิดหนึ่งหรือตั้งแต่สองชนิดขึ้นไปตามน้ำหนักหน่วยปศุสัตว์

น้ำหนักหน่วยปศุสัตว์ 1 หน่วย หมายถึง น้ำหนักสุทธิของสุกรพ่อพันธุ์ แม่พันธุ์ สุกรขุน หรือสุกรชนิดใดชนิดหนึ่งหรือตั้งแต่ 2 ชนิดขึ้นไปที่มีน้ำหนักรวมกันเท่ากับ 500 กิโลกรัม

น้ำหนักเฉลี่ยของสุกรพ่อแม่พันธุ์ตัวละ 170 กิโลกรัม

น้ำหนักเฉลี่ยของสุกรขุนตัวละ 60 กิโลกรัม

น้ำหนักเฉลี่ยของลูกสุกรตัวละ 12 กิโลกรัม

ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

เรื่อง กำหนดมาตรฐานควบคุมการระบายน้ำทิ้งจากแหล่งกำเนิดมลพิษ

ประเภทการเลี้ยงสุกร

การเลี้ยงสุกรประเภท ก หมายความว่า การเลี้ยงสุกรพ่อพันธุ์แม่พันธุ์ สุกรขุน หรือลูกสุกรชนิดใดชนิดหนึ่งหรือตั้งแต่สองชนิดขึ้นไปที่มีน้ำหนักหน่วยปศุสัตว์เกินกว่า 600 หน่วย หรือเทียบเท่าฟาร์มสุกรขุน 5,000 ตัวขึ้นไป

การเลี้ยงสุกรประเภท ข หมายความว่า การเลี้ยงสุกรพ่อพันธุ์แม่พันธุ์ สุกรขุน หรือลูกสุกรชนิดใดชนิดหนึ่งหรือตั้งแต่สองชนิดขึ้นไปที่มีน้ำหนักหน่วยปศุสัตว์ตั้งแต่ 60 หน่วย แต่ไม่เกิน 600 หน่วย หรือเทียบเท่าฟาร์มสุกรขุนตั้งแต่ 501 ถึง 5,000 ตัว

การเลี้ยงสุกรประเภท ค หมายความว่า การเลี้ยงสุกรพ่อพันธุ์แม่พันธุ์ สุกรขุน หรือลูกสุกรชนิดใดชนิดหนึ่งหรือตั้งแต่สองชนิดขึ้นไปที่มีน้ำหนักหน่วยปศุสัตว์ตั้งแต่ 6 หน่วย แต่ไม่เกิน 60 หน่วย หรือเทียบเท่าฟาร์มสุกรขุนตั้งแต่ 50 ถึง 500 ตัว

ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

เรื่อง กำหนดมาตรฐานควบคุมการระบายน้ำทิ้งจากแหล่งกำเนิดมลพิษ

ประเภทการเลี้ยงสุกร

ข้อ 6 การเก็บตัวอย่างน้ำทิ้งให้เก็บแบบจ้วง (Grab Sampling) จากจุดที่สถานที่เลี้ยงสุกรระบายน้ำทิ้งออกสู่สิ่งแวดล้อม ในกรณีสถานที่เลี้ยงสุกรมีการระบายน้ำทิ้งหลายจุด ให้เก็บทุกจุดที่มีการระบายน้ำทิ้งออกสู่สิ่งแวดล้อม

Sampling Procedures

Grab Sampling

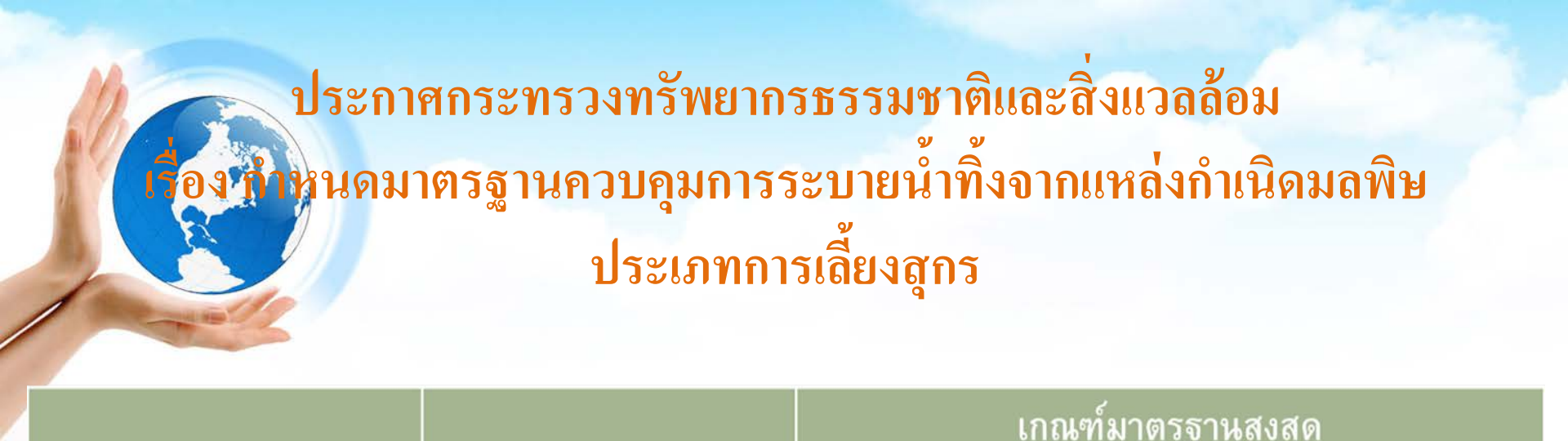
Sheen Net Sampling

ข้อ 7 การตรวจสอบค่ามาตรฐานน้ำทิ้งจากการเลี้ยงสุกรให้ใช้วิธีการ ดังต่อไปนี้

- (1) การตรวจสอบค่าความเป็นกรดและด่างให้ใช้เครื่องวัดความเป็นกรดและด่างของน้ำ (pH Meter) แบบ Electrometric Titrator ที่มีความละเอียดไม่ต่ำกว่า 0.1 หน่วย
- (2) การตรวจสอบค่า**บีโอดี**ให้ใช้วิธีการอะไซด์ โมดิฟิเคชัน (Azide Modification) ที่อุณหภูมิ 20 องศาเซลเซียส เป็นเวลา 5 วัน ติดต่อกันหรือวิธีการ Membrane Electrode
- (3) การตรวจสอบค่า**สารแขวนลอย**ให้ใช้วิธีการกรองผ่านกระดาษกรองใยแก้ว (Glass Fiber Filter Disc) และอบให้แห้งที่อุณหภูมิ 103-105 องศาเซลเซียส
- (4) การตรวจสอบค่า**ซีโอดี**ให้ใช้วิธีการย่อยสลายโดยโปตัสเซียมไดโครเมต (Potassium Dichromate Digestion) แบบ Open Reflux หรือ Closed Reflux
- (5) การตรวจสอบค่า**ไนโตรเจนในรูปที่เคเอ็น**ให้ใช้วิธีการเจลดาล์ (Kjeldahl) และให้ตรวจวัดแอมโมเนียที่เกิดขึ้นด้วยวิธีการ Colorimetric หรือ Ammonia Selective Electrode

ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดมาตรฐานควบคุมการระบายน้ำทิ้งจากแหล่งกำเนิดมลพิษ ประเภทการเลี้ยงสุกร

ดัชนีคุณภาพน้ำ	หน่วย	เกณฑ์มาตรฐานสูงสุด	
		ประเภท ก (ฟาร์มขนาดใหญ่)	ประเภท ข และ ค (ฟาร์มขนาดกลางและเล็ก)
ความเป็นกรดเป็นด่าง (pH)	-	5.5-9.0	5.5-9.0
บีโอดี(BOD)	มิลลิกรัม/ลิตร	ไม่เกิน 60	ไม่เกิน 100
ซีโอดี(COD)	มิลลิกรัม/ลิตร	ไม่เกิน 300	ไม่เกิน 400
สารแขวนลอย(SS)	มิลลิกรัม/ลิตร	ไม่เกิน 150	ไม่เกิน 200
ไนโตรเจนในรูปที่เคเอ็น (TKN)	มิลลิกรัม/ลิตร	ไม่เกิน 120	ไม่เกิน 200

ประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม

เรื่อง กำหนดมาตรฐานควบคุมการระบายน้ำทิ้งจากโรงงาน พ.ศ. 2560

ข้อ 4

โรงงาน หมายความว่า โรงงานจำพวกที่ 1 จำพวกที่ 2 จำพวกที่ 3 ตาม
กฎหมายว่าด้วยโรงงาน

น้ำทิ้ง หมายความว่า น้ำที่เกิดจากการประกอบกิจการ โรงงาน น้ำจากการ
ใช้น้ำของคนงานหรือน้ำจากกิจกรรมอื่นในโรงงาน ที่จะระบายออกจาก
โรงงาน หรือเขตประกอบการอุตสาหกรรม

ข้อ 5 มาตรฐานน้ำทิ้ง ต้องมีคุณภาพ

ดัชนีคุณภาพน้ำ	ค่ามาตรฐาน
5.1 ความเป็นกรดเป็นด่าง (pH)	ตั้งแต่ 5.5-9.0
5.2 อุณหภูมิ (Temperature)	ไม่เกิน 40 °C
5.3 สี (Color)	ไม่เกิน 300 ADMI
5.4 ของแข็งละลายน้ำทั้งหมด (Total Dissolved Solids หรือ TDS) มีค่าดังนี้	<ol style="list-style-type: none">กรณีระบายลงแหล่งน้ำ ต้องไม่เกิน 3,000 มิลลิกรัมต่อลิตรกรณีระบายลงแหล่งน้ำที่มีค่าของแข็งละลายน้ำทั้งหมดเกินกว่า 3,000 มิลลิกรัมต่อลิตร ค่าของแข็งละลายน้ำทั้งหมดในน้ำทิ้งที่จะระบายได้ ต้องมีค่าเกินกว่าค่าของแข็งละลายน้ำทั้งหมดที่มีอยู่ในแหล่งน้ำนั้นไม่เกิน 5,000 มิลลิกรัมต่อลิตร
5.5 ของแข็งแขวนลอยทั้งหมด (Total Suspended Solids)	ไม่เกิน 50 มิลลิกรัมต่อลิตร
5.6 บีโอดี (Biochemical Oxygen Demand)	ไม่เกิน 20 มิลลิกรัมต่อลิตร
5.7 ซีโอดี (Chemical Oxygen Demand)	ไม่เกิน 120 มิลลิกรัมต่อลิตร
5.8 ซัลไฟด์ (Sulfide)	ไม่เกิน 1 มิลลิกรัมต่อลิตร

5.9 ไซยาไนด์ (Cyanides CN)	ไม่เกิน 0.2 มิลลิกรัมต่อลิตร
5.10 น้ำมันและไขมัน (Oil and Grease)	ไม่เกิน 5 มิลลิกรัมต่อลิตร
5.11 ฟอรัมาลดีไฮด์ (Formaldehyde)	ไม่เกิน 1 มิลลิกรัมต่อลิตร
5.12 สารประกอบฟีนอล (Phenols)	ไม่เกิน 1 มิลลิกรัมต่อลิตร
5.13 คลอรีนอิสระ (Free Chlorine)	ไม่เกิน 1 มิลลิกรัมต่อลิตร
5.14 สารฆ่าศัตรูพืชและสัตว์ (Pesticide)	ต้องตรวจไม่พบ
5.15 ทีเคเอ็น (Total Kjeldahl Nitrogen)	ไม่เกิน 100 มิลลิกรัมต่อลิตร

5.16 โลหะหนัก มีค่าดังนี้	
(1) สังกะสี (Zn)	ไม่เกิน 5.0 มิลลิกรัมต่อลิตร
(2) โครเมียมเฮกซะวาเลนต์ (Hexavalent Chromium)	ไม่เกิน 0.25 มิลลิกรัมต่อลิตร
(3) โครเมียมไตรวาเลนต์ (Trivalent Chromium)	ไม่เกิน 0.75 มิลลิกรัมต่อลิตร
(4) สารหนู (As)	ไม่เกิน 0.25 มิลลิกรัมต่อลิตร
(5) ทองแดง (Cu)	ไม่เกิน 2.0 มิลลิกรัมต่อลิตร
(6) ปรอท (Hg)	ไม่เกิน 0.005 มิลลิกรัมต่อลิตร
(7) แคดเมียม (Cd)	ไม่เกิน 0.03 มิลลิกรัมต่อลิตร
(8) แบเรียม (Ba)	ไม่เกิน 1.0 มิลลิกรัมต่อลิตร
(9) ซีลีเนียม (Se)	ไม่เกิน 0.02 มิลลิกรัมต่อลิตร
(10) ตะกั่ว (Pb)	ไม่เกิน 0.2 มิลลิกรัมต่อลิตร
(11) นิกเกิล (Ni)	ไม่เกิน 1.0 มิลลิกรัมต่อลิตร
(12) แมงกานีส (Mn)	ไม่เกิน 5.0 มิลลิกรัมต่อลิตร

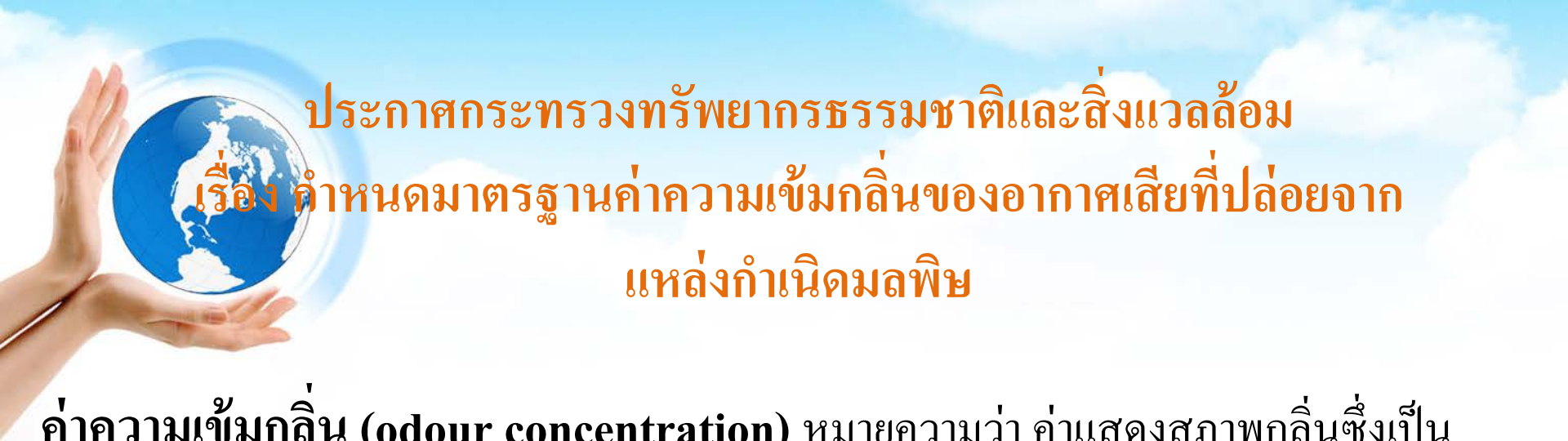
ข้อ 8 การเก็บตัวอย่างน้ำทิ้งเพื่อการตรวจสอบค่ามาตรฐาน ตามข้อ 5 ให้เป็นดังต่อไปนี้

8.1 จุดเก็บตัวอย่าง ให้เก็บในจุดเดียวหรือหลายจุดก็ตาม หรือจุดอื่นที่สามารถใช้เป็นตัวแทนของน้ำทิ้งที่ระบายจากโรงงาน กรณีมีการระบายทิ้งหลายจุดให้เก็บทุกจุด

8.2 วิธีการเก็บตัวอย่างน้ำทิ้ง ณ จุดเก็บตัวอย่างตาม 8.1 ให้เก็บแบบจ้วง (Grab Sample)

ข้อ 9 การกำหนดค่ามาตรฐานน้ำทิ้งให้แตกต่างไปจากข้อ 5 สำหรับโรงงานในประเภทหรือชนิดใดเป็นการเฉพาะให้เป็นไปตามประกาศกรมโรงงานอุตสาหกรรม

ข้อ 10 ให้ประกาศกรมโรงงานอุตสาหกรรม (พ.ศ. 2539) เรื่อง กำหนดคุณลักษณะน้ำทิ้งที่ระบายออกนอกโรงงานให้มีค่าแตกต่างจากที่กำหนดไว้ในประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม ฉบับที่ 2 (พ.ศ.2539) เรื่อง กำหนดใช้คุณลักษณะของน้ำทิ้งที่ระบายออกจากโรงงาน ลงวันที่ 18 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2540 ยังคงบังคับใช้ไปจนกว่าจะได้มีการยกเลิก

ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดมาตรฐานค่าความเข้มข้นของอากาศเสียที่ปล่อยจาก แหล่งกำเนิดมลพิษ

ค่าความเข้มข้น (odour concentration) หมายความว่า ค่าแสดงสภาพกลิ่นซึ่งเป็นอัตราส่วนการเจือจางตัวอย่างอากาศเสียที่มีกลิ่นด้วยอากาศบริสุทธิ์

เขตอุตสาหกรรม หมายความว่า เขตพื้นที่ที่มีการกำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดินให้เป็นที่ดินประเภทอุตสาหกรรมตามกฎหมายว่าด้วยผังเมือง นิคมอุตสาหกรรมตามกฎหมายว่าด้วยการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย หรือเขตประกอบการอุตสาหกรรมตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน

นอกเขตอุตสาหกรรม หมายความว่า พื้นที่อื่นนอกจากพื้นที่อุตสาหกรรม

ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดมาตรฐานค่าความเข้มข้นของอากาศเสียที่ปล่อยจาก แหล่งกำเนิดมลพิษ

กำหนดมาตรฐานค่าความเข้มข้นของอากาศเสียที่ปล่อยทิ้งจากแหล่งกำเนิดมลพิษ
ไว้ ดังต่อไปนี้

ที่ตั้งของแหล่งกำเนิดมลพิษ	ค่าความเข้มข้นที่บริเวณรั้วหรือขอบเขตของแหล่งกำเนิดมลพิษ	ค่าความเข้มข้นที่ปล่อยระบายอากาศเสียของแหล่งกำเนิดมลพิษ
เขตอุตสาหกรรม	ไม่เกิน 30 หน่วย	ไม่เกิน 1,000 หน่วย
นอกเขตอุตสาหกรรม	ไม่เกิน 15 หน่วย	ไม่เกิน 300 หน่วย

ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

เรื่อง กำหนดมาตรฐานค่าความเข้มข้นของอากาศเสียที่ปล่อยจากแหล่งกำเนิดมลพิษ

วิธีตรวจวัดค่าความเข้มข้น โดยการวิเคราะห์หักกลิ่นด้วยการดม (Sensory Test) และการขึ้นบัญชีรายชื่อผู้ทดสอบกลิ่นของกรมควบคุมมลพิษ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการควบคุมมลพิษประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ประกาศคณะกรรมการควบคุมมลพิษ
เรื่อง การเก็บตัวอย่างกลิ่นที่ปล่อยทิ้งจากสถานที่เลี้ยงสัตว์
และการตรวจวัดค่าความเข้มข้นกลิ่นด้วยการดม (sensory test)
และการขึ้นบัญชีรายชื่อผู้ทดสอบกลิ่นของกรมควบคุมมลพิษ
กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

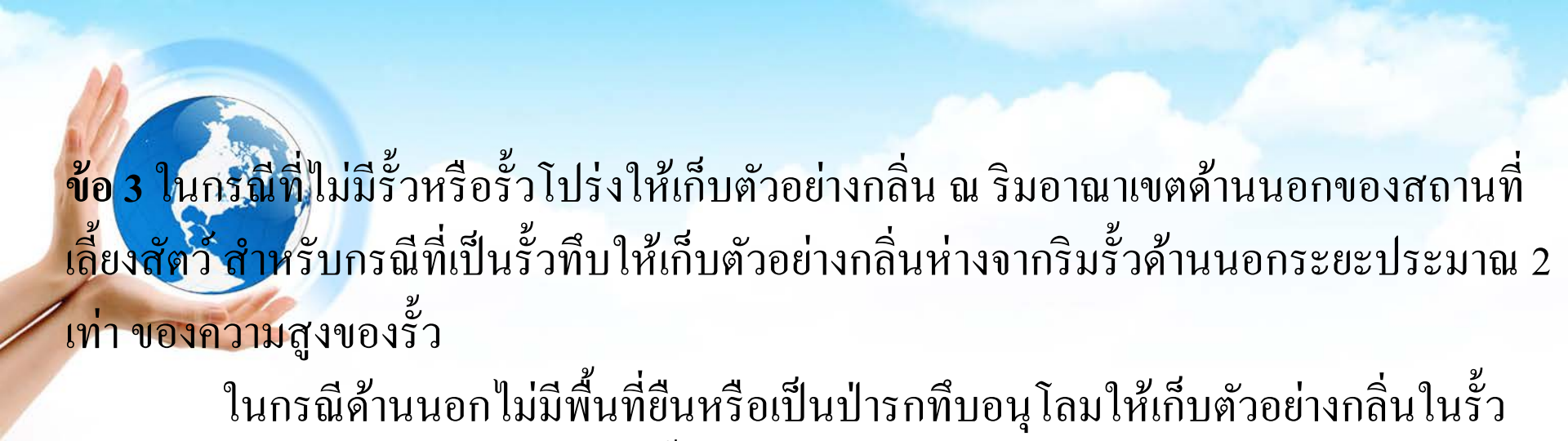
ข้อ 1 ตัวอย่างกลิ่น หมายความว่า ตัวอย่างอากาศที่มีกลิ่นบริเวณแหล่งกำเนิดกลิ่น ซึ่งได้มาจากการเก็บตัวอย่างอากาศขณะที่ได้รับกลิ่นตามวิธีการที่กำหนด

ข้อ 2 ให้เก็บตัวอย่างกลิ่นในช่วงเช้าเวลาก่อน 10.00 น. หรือช่วงเวลาเย็นหลัง 17.00 น. หรือช่วงเวลาอื่นใดที่มีผู้ร้องเรียนอ้างว่าได้รับกลิ่นเป็นประจำหรือคาดว่าจะเกิดกลิ่นสูงสุดตามที่ได้รับแจ้ง โดยให้เก็บตัวอย่างกลิ่น 2 ดังนี้

(1) ณ ริมอาณาเขตด้านนอกของสถานที่เลี้ยงสัตว์ ซึ่งเป็นจุดไต่ลม 1 จุด

(2) ณ ริมอาณาเขตด้านนอกของสถานที่เลี้ยงสัตว์ บริเวณที่มีกลิ่นรุนแรงที่สุด ซึ่ง

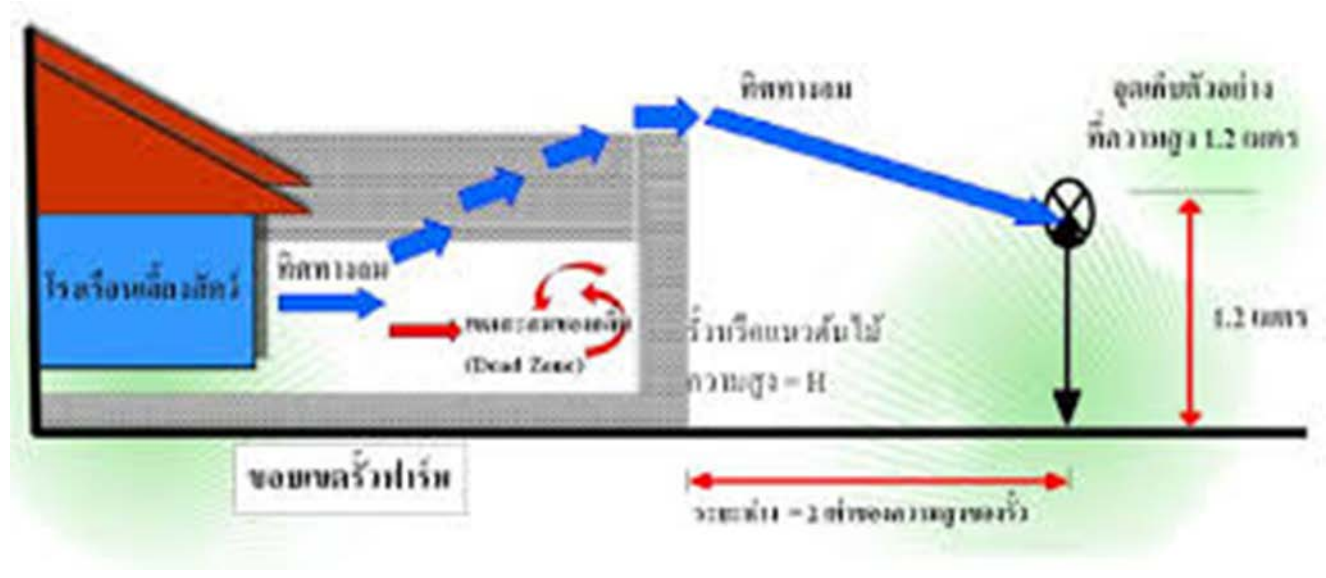
ไม่ใช่จุดไต่ลมอีก 1 จุด

ข้อ 3 ในกรณีที่ไม่มีรั้วหรือรั้วโปร่งให้เก็บตัวอย่างกลิ่น ณ ริมอาณาเขตด้านนอกของสถานที่เลี้ยงสัตว์ สำหรับกรณีที่เป็นรั้วทึบให้เก็บตัวอย่างกลิ่นห่างจากริมรั้วด้านนอกระยะประมาณ 2 เท่า ของความสูงของรั้ว

ในกรณีด้านนอกไม่มีพื้นที่ยื่นหรือเป็นป่ารกทึบอนุโลมให้เก็บตัวอย่างกลิ่นในรั้วหรือริมอาณาเขตด้านในของสถานที่เลี้ยงสัตว์ โดยต้องบันทึกข้อมูลไว้ด้วย

หากทราบว่ามีการก่อกวนอื่นในบริเวณใกล้เคียง ให้บันทึกรายละเอียดไว้ประกอบการพิจารณา

ข้อ 7 การตรวจวัดค่าความเข้มข้นด้วยการดม (sensory test) และการขึ้นบัญชีรายชื่อผู้ทดสอบกลิ่นของกรมควบคุมมลพิษ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ให้เป็นไปตามประกาศคณะกรรมการควบคุมมลพิษ เรื่อง วิธีตรวจวัดค่าความเข้มข้น โดยการวิเคราะห์กลิ่นด้วยการดม (sensory test) และการขึ้นบัญชีรายชื่อผู้ทดสอบกลิ่นของกรมควบคุมมลพิษ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ลงวันที่ 16 มิถุนายน 2554

กฎกระทรวง

กำหนดมาตรฐานและวิธีการตรวจสอบกลิ่นจากโรงงาน พ.ศ.2548

ข้อ 3 ห้ามโรงงานระบายอากาศที่มีกลิ่นออกจากโรงงาน เว้นแต่ได้ทำการอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างจนอากาศที่ระบายออกนั้นมีค่าความเข้มข้นไม่เกินค่าที่กำหนดในข้อ 4 แต่ทั้งนี้ต้องไม่ใช้วิธีทำให้เจือจาง

ข้อ 4 ตัวอย่างกลิ่นจากโรงงานต้องมีค่าความเข้มข้นไม่เกินค่าที่กำหนดไว้ดังต่อไปนี้

ที่ตั้งโรงงาน	ค่าความเข้มข้นที่บริเวณรั้วหรือขอบเขตภายในโรงงาน	ค่าความเข้มข้นที่ปล่องระบายอากาศของโรงงาน
เขตอุตสาหกรรม	ไม่เกิน 30 หน่วย	ไม่เกิน 1,000 หน่วย
นอกเขตอุตสาหกรรม	ไม่เกิน 15 หน่วย	ไม่เกิน 300 หน่วย

การตรวจวัดค่าความเข้มข้นที่บริเวณรั้วหรือขอบเขต
ภายในโรงงาน ให้เก็บตัวอย่างกลิ่นที่จุดห่างจากรั้วโรงงานหรือ
ขอบเขตโรงงาน 1 เมตร ในตำแหน่งใต้ทิศทางลมซึ่งพัดผ่านจุดที่
เป็นแหล่งกำเนิดกลิ่น

สำหรับการตรวจวัดค่าความเข้มข้นที่ปล่อยระบายอากาศ
ของโรงงาน ให้เก็บตัวอย่างกลิ่นตามวิธีการที่กำหนดในข้อ 7

ข้อ 5 ให้กรมโรงงานอุตสาหกรรมจัดให้มีการตรวจวัดค่าความเข้มข้นจาก
โรงงานเมื่อได้รับเรื่องร้องเรียนจากผู้ที่ได้รับผลกระทบจากกลิ่นในอากาศจากโรงงาน
นั้น หรือกรมโรงงานอุตสาหกรรมสงสัยว่าเป็นโรงงานที่ระบายอากาศที่มีกลิ่นเกิน
มาตรฐานที่กำหนดในข้อ 4 เว้นแต่ในกรณีที่กรมโรงงานอุตสาหกรรมเห็นว่าการ
ดำเนินการดังกล่าวสำหรับโรงงานใดอาจจะเป็นอันตรายต่อสุขภาพของผู้ทดสอบหรือ
ในกรณีที่ไม่มีผู้ทดสอบ

ข้อ 6 ให้กรมโรงงานอุตสาหกรรมมีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการทดสอบกลิ่นขึ้นคณะหนึ่งหรือหลายคณะเพื่อดำเนินการตรวจวัดค่าความเข้มข้นในอากาศจากโรงงานตามวิธีการที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงนี้

ให้ผู้ประกอบกิจการ โรงงานหรือผู้ที่เกี่ยวข้องอำนวยความสะดวกแก่คณะกรรมการทดสอบกลิ่นในการปฏิบัติหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง

ข้อ 7 การตรวจวัดค่าความเข้มข้นตามข้อ 4 ให้ใช้วิธีการตามที่ American Society for Testing and Materials (ASTM) หรือ Japanese Industrial Standard (JIS) ได้กำหนดไว้ หรือวิธีการอื่นที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

ม. 69 ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการควบคุมมลพิษ มีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดประเภทของแหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้องถูกควบคุมการปล่อยน้ำเสียหรือของเสียลงสู่แหล่งน้ำสาธารณะหรือออกสู่สิ่งแวดล้อมนอกเขตที่ตั้ง
ไม่เกินมาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดที่กำหนดตามมาตรา 55

ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
เรื่องกำหนดให้การเลี้ยงสุกรเป็นแหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้องถูกควบคุมการ
ปล่อยน้ำเสียลงสู่แหล่งน้ำสาธารณะหรือออกสู่สิ่งแวดล้อม

**ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
เรื่องกำหนดให้การเลี้ยงสุกรเป็นแหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้องถูกควบคุม
การปล่อยน้ำเสียลงสู่แหล่งน้ำสาธารณะหรือออกสู่สิ่งแวดล้อม**

**ข้อ 3 ให้การเลี้ยงสุกรประเภท ก ข และค เป็นแหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้องถูกควบคุมการ
ปล่อยน้ำเสียลงสู่แหล่งน้ำสาธารณะหรือออกสู่สิ่งแวดล้อมนอกเขตที่ตั้ง**

**ข้อ 4 ห้ามมิให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษตามข้อ 3 ปล่อยน้ำเสียลงสู่
แหล่งน้ำสาธารณะหรือออกสู่สิ่งแวดล้อม เว้นแต่น้ำเสียจะมีลักษณะเป็นไปตาม
มาตรฐานควบคุมการระบายน้ำทิ้งที่กำหนดไว้ในประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและ
สิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดมาตรฐานควบคุมการระบายน้ำทิ้งจากแหล่งกำเนิดมลพิษ
ประเภทการเลี้ยงสุกร แต่ทั้งนี้ต้องไม่ใช่วิธีทำให้เจือจาง (Dilution)**

พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

ม. 70 เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษที่กำหนดตาม ม. 69 มีหน้าที่ต้อง**ก่อสร้าง ติดตั้งหรือจัดให้มีระบบบำบัดน้ำเสียหรือระบบกำจัดของเสีย**ตามที่เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษกำหนด

- ในกรณีที่แหล่งกำเนิดมลพิษใดมีระบบบำบัดน้ำเสียหรือระบบกำจัดของเสียอยู่แล้วก่อนวันที่มีประกาศของรัฐมนตรีตาม ม.69 ให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษแจ้งต่อเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษเพื่อตรวจสอบ หากเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษเห็นว่าระบบบำบัดน้ำเสียหรือระบบกำจัดของเสีย ที่มีอยู่แล้วนั้นยังไม่สามารถทำการบำบัดน้ำเสียหรือกำจัดของเสียให้เป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนดไว้ เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษมีหน้าที่ต้องดำเนินการแก้ไขหรือปรับปรุงตามที่เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษกำหนด

พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

ม.71 ในเขตควบคุมมลพิษใดหรือเขตท้องที่ใดที่ทางราชการ ได้จัดให้มีระบบบำบัดน้ำเสียรวมหรือระบบกำจัดของเสียรวมไว้ให้แล้ว ให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษตาม ม. 70 ซึ่งยังมีได้ทำการก่อสร้างติดตั้งหรือจัดให้มีระบบบำบัดน้ำเสียหรือระบบกำจัดของเสียตามที่เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษกำหนดหรือไม่ประสงค์ที่จะทำการก่อสร้างหรือไม่ประสงค์ที่จะทำการก่อสร้างหรือจัดให้มีระบบบำบัดน้ำเสียหรือระบบกำจัดของเสียที่เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษกำหนด

- มีหน้าที่ต้องจัดส่งน้ำเสียหรือของเสียที่เกิดจากการดำเนินกิจการของตนไปทำการบำบัดหรือกำจัดโดยระบบบำบัดน้ำเสียรวมหรือระบบกำจัดของเสียรวมที่มีอยู่ภายในเขตควบคุมมลพิษหรือเขตท้องที่นั้น

- มีหน้าที่ต้องเสียค่าบริการตามอัตราที่กำหนดโดยพรบ.นี้ หรือกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

ม.72 ในเขตควบคุมมลพิษใดหรือเขตท้องที่ใดที่ทางราชการจัดให้มีระบบบำบัดน้ำเสียรวมหรือระบบกำจัดของเสียรวมไว้แล้วให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษทุกประเภท เว้นแต่ เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษตามม. 70

- มีหน้าที่**ต้องจัดส่งน้ำเสียหรือของเสีย**ที่เกิดจากแหล่งกำเนิดมลพิษของตนไป**ทำการบำบัดหรือกำจัด**โดยระบบบำบัดน้ำเสียรวมหรือระบบกำจัดของเสียรวมที่มีอยู่ภายในเขตควบคุมมลพิษหรือเขตท้องที่นั้นและมีหน้าที่ต้องเสียค่าบริการตามที่กำหนดโดยพรบ.นี้ หรือกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

ม.82 เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตาม พรบ.นี้ ให้เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษมีอำนาจ ดังต่อไปนี้

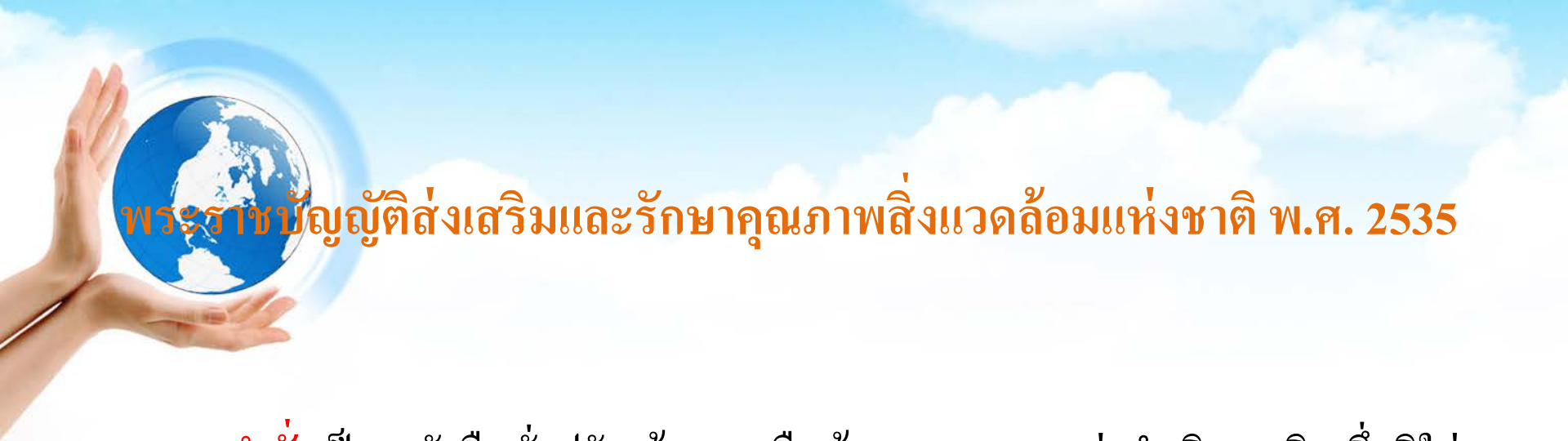
1. เข้าไปในอาคารสถานที่และเขตที่ตั้งของโรงงานอุตสาหกรรมหรือแหล่งกำเนิดมลพิษหรือเขตที่ตั้งของระบบบำบัดน้ำเสียหรือระบบกำจัดของเสียของบุคคลใดๆ ระหว่างเวลาพระอาทิตย์ขึ้นและพระอาทิตย์ตกหรือในระหว่างเวลาทำการเพื่อตรวจสอบสภาพการทำงานของระบบบำบัดน้ำเสียหรือระบบกำจัดของเสีย ระบบบำบัดอากาศเสียหรืออุปกรณ์และเครื่องมือต่างๆ เพื่อควบคุมการปล่อยทิ้งอากาศเสียหรือมลพิษอื่น รวมทั้งตรวจบันทึกรายละเอียดสถิติหรือข้อมูลเกี่ยวกับการทำงานของระบบหรืออุปกรณ์และเครื่องมือดังกล่าว หรือเมื่อมีเหตุอันควรสงสัยว่าไม่มีการปฏิบัติตาม พรบ.นี้

พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

2. ออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของหรือผู้ครอบครอง ผู้ควบคุมหรือผู้ได้รับใบอนุญาตรับจ้าง ให้บริการระบบบำบัดน้ำเสีย หรือระบบกำจัดของเสีย จัดการ**แก้ไข เปลี่ยนแปลง ปรับปรุง หรือซ่อมแซม**ระบบบำบัดอากาศเสีย ระบบกำจัดน้ำเสีย หรือระบบกำจัดของเสีย หรือ อุปกรณ์ หรือเครื่องมือต่างๆ เพื่อควบคุมการปล่อยทิ้งอากาศเสียหรือมลพิษอื่น

~~☒~~ ถ้าแหล่งกำเนิดมลพิษนั้นเป็นโรงงานอุตสาหกรรมให้แจ้งเจ้าพนักงานตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป

พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

3. ออกคำสั่งเป็นหนังสือสั่งปรับเจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษ ซึ่งมีใช้โรงงานอุตสาหกรรมตาม ม. 90,91,92

~~๓~~ กรณีแหล่งกำเนิดมลพิษนั้นเป็นโรงงานอุตสาหกรรมให้มีหนังสือแจ้งไปยังเจ้าพนักงานตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานให้ออกคำสั่งปรับเจ้าของหรือผู้ครอบครองโรงงานอุตสาหกรรมนั้นโดยให้ถือว่าเจ้าพนักงานตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานเป็นเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษตาม พรบ.นี้

พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

4. **ออกคำสั่ง** ให้ผู้ได้รับใบอนุญาตรับจ้างให้บริการบำบัดน้ำเสียหรือกำจัดของเสีย หยุดหรือปิดการดำเนินการให้บริการบำบัดน้ำเสีย หรือกำจัดของเสีย หรือสั่งเพิกถอนใบอนุญาต ในกรณีที่ผู้ได้รับใบอนุญาตรับจ้างให้บริการบำบัดน้ำเสียหรือกำจัดของเสีย นั้นฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามพรบ. นี้ **ปัจจุบันยังไม่มีผลตามกฎหมาย**

เนื่องจากคำสั่งตามม. 70 และม. 82 เป็น**คำสั่งทางปกครอง**ที่กระทบสิทธิของผู้ได้รับคำสั่ง ดังนั้นในการออกคำสั่งของเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษจะต้องปฏิบัติตาม พรบ. **วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.2539**

พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

ม. 83 ในกรณี que เห็นสมควรเพื่อประโยชน์ในการประสานการปฏิบัติราชการระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษอาจดำเนินการดังต่อไปนี้

- เสนอแนะการสั่งปิด หรือพักใช้ หรือเพิกถอนใบอนุญาต หรือการสั่งการให้หยุดใช้ หรือทำประโยชน์ด้วยประการใดๆ เกี่ยวกับแหล่งกำเนิดมลพิษที่จงใจไม่บำบัดอากาศเสีย น้ำเสีย หรือของเสียอย่างอื่น และลักลอบปล่อยทิ้งอากาศเสีย น้ำเสีย หรือของเสียที่ยังไม่ได้ทำการบำบัดออกสู่สิ่งแวดล้อมภายนอกเขตที่ตั้งแหล่งกำเนิดมลพิษต่อเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจควบคุมดูแลแหล่งกำเนิดมลพิษนั้นตามกฎหมาย
- เสนอแนะให้มีการดำเนินการทางกฎหมายเพื่อบังคับให้เจ้าของ หรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษ จัดส่งน้ำเสียหรือของเสียไปทำการบำบัดหรือกำจัดตาม พรบ. นี้ ต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น
- ให้คำปรึกษาแนะนำแก่เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นหรือส่วนราชการที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการดำเนินการและบำรุงรักษาระบบบำบัดน้ำเสียรวม ระบบกำจัดของเสียรวมของทางราชการ ซึ่งอยู่ภายใต้ความรับผิดชอบของเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือส่วนราชการนั้น

พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

ม. 84 ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้พนักงานเจ้าหน้าที่และเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษต้อง**แสดงบัตรประจำตัว** เมื่อบุคคลที่เกี่ยวข้องร้องขอบัตรประจำตัวของพนักงานเจ้าหน้าที่และเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษให้เป็นไปตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวง

ม.85 ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่ ยานพาหนะหรือผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้อง อำนวยความสะดวกตามสมควร และให้พนักงานเจ้าหน้าที่และเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษเป็นเจ้าพนักงานประมวลตามกฎหมายอาญา

ม.86 ในการปฏิบัติหน้าที่ให้**ทำต่อหน้าเจ้าของหรือผู้ครอบครอง**สถานที่หรือยานพาหนะ ถ้าบุคคลดังกล่าวไม่ได้ให้ทำต่อหน้าบุคคลอื่นอย่างน้อยสองคน ซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่หรือเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษได้ขอร้องให้มาเป็นพยาน

พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

ม.87 เจ้าของหรือผู้ประกอบการแหล่งกำเนิดมลพิษผู้ได้รับใบอนุญาตรับจ้างให้บริการบำบัดน้ำเสียหรือกำจัดของเสียผู้ควบคุม หรือบุคคลอื่นใดซึ่งไม่พอใจคำสั่งขอเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษ

- **มีสิทธิร้องคัดค้าน**คำสั่งนั้นต่อคณะกรรมการควบคุมมลพิษภายใน 30 วัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่งของเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษ

ถ้าผู้ร้องคัดค้านไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยของคณะกรรมการควบคุมมลพิษให้ยื่นอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีภายใน 30 วันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำวินิจฉัยของคณะกรรมการควบคุมมลพิษ **คำวินิจฉัยของรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด**

พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

ม. 88 ในเขตควบคุมมลพิษหรือเขตท้องที่ใดซึ่งได้จัดให้มีการก่อสร้างและดำเนินการระบบบำบัดน้ำเสียรวมหรือระบบกำจัดของเสียรวมของทางราชการ โดยเงินงบประมาณแผ่นดินหรือเงินรายได้ของราชการส่วนท้องถิ่นและเงินกองทุนซึ่งจัดสรรตามพรบ.นี้แล้วให้คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติโดยคำแนะนำของคณะกรรมการควบคุมมลพิษพิจารณากำหนดอัตราค่าบริการที่จะประกาศใช้ในแต่ละเขตควบคุมมลพิษหรือเขตท้องที่ที่เป็นที่ตั้งของระบบบำบัดน้ำเสียรวมหรือระบบกำจัดของเสียรวมดังกล่าว การกำหนดอัตราค่าบริการให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

ม.90 เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษผู้ใดหลีกเลี่ยงไม่จัดส่งน้ำเสียหรือของเสียไปทำการบำบัดโดยระบบบำบัดน้ำเสียรวมหรือระบบกำจัดของเสียรวมของราชการตามมาตรา 71 หรือมาตรา 72 และ**ลักลอบ**ปล่อยทิ้งน้ำเสียหรือของเสียนั้นออกสู่สิ่งแวดล้อมภายนอกเขตที่ตั้งแหล่งกำเนิดมลพิษที่ตนเป็นเจ้าของหรือผู้ครอบครอง หรือจัดส่งน้ำเสียหรือของเสียไปทำการบำบัดโดยระบบบำบัดน้ำเสียรวมหรือระบบกำจัดของเสียรวมของทางราชการ แต่**ไม่ยอมชำระค่าบริการ**ที่กำหนดโดยไม่มีสิทธิได้รับการยกเว้นตามมาตรา 89 วรรคสอง

จะต้อง**เสียค่าปรับสี่เท่า**ของอัตราค่าบริการที่กำหนดตามมาตรา 88 จนกว่าจะปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

ม.91 เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษ ซึ่งมีระบบบำบัดน้ำเสียหรือระบบกำจัดของเสียตามมาตรา 70 ผู้ใด**ลักลอบ**ปล่อยน้ำเสียหรือของเสียลงสู่ระบบบำบัดน้ำเสียรวมหรือระบบกำจัดของเสียรวมของทางราชการ

จะต้อง**เสียค่าปรับรายวันในอัตราสี่เท่า**ของจำนวนเงินค่าใช้จ่ายประจำวัน สำหรับการเปิดเดินเครื่องทำงานระบบบำบัดน้ำเสียหรือระบบกำจัดของเสียของตน ตลอดเวลาที่ดำเนินการเช่นว่านั้นจะมีหน้าที่ต้องชดใช้ค่าเสียหาย หากการปล่อยน้ำเสียหรือของเสียนั้นก่อให้เกิดความชำรุดเสียหายหรือความบกพร่องแก่ระบบบำบัดน้ำเสียรวมหรือระบบกำจัดของเสียรวมของทางราชการด้วยประการใดๆ

พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

ม.92 เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษตามมาตรา 68 หรือมาตรา 70 ผู้ใดละเว้น
ไม่ใช้อุปกรณ์และเครื่องมือของตนที่มีอยู่สำหรับการควบคุมมลพิษอากาศเสียงและความ
สั่นสะเทือนหรือละเว้นไม่ทำการบำบัดน้ำเสียหรือกำจัดของเสียโดยใช้ระบบบำบัดน้ำเสีย
หรือระบบกำจัดของเสียของตนที่มีอยู่และ **ลักลอบปล่อยทิ้งมลพิษน้ำเสียหรือของเสีย**
ดังกล่าวออกสู่สิ่งแวดล้อมภายนอกเขตแหล่งกำเนิดมลพิษของตน

จะต้องเสีย **ค่าปรับรายวันในอัตราสี่เท่า** ของจำนวนเงินค่าใช้จ่ายประจำวัน
สำหรับการเปิดเดินเครื่องทำงานของอุปกรณ์เครื่องมือหรือระบบบำบัดน้ำเสียหรือระบบ
กำจัดของเสียของตนตลอดเวลาที่ดำเนินการเช่นที่ว่านั้น

ประกาศกรมควบคุมมลพิษ

เรื่อง หลักเกณฑ์การปรับทางปกครองสำหรับแหล่งกำเนิดมลพิษ

ประเภทการเลี้ยงสุกร

ข้อ 4 การกำหนดค่าปรับทางปกครองกรณีผู้อยู่ในบังคับของคำสั่งฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษที่สั่งให้ก่อสร้าง ติดตั้งหรือจัดให้มีระบบบำบัดน้ำเสียของการเลี้ยงสุกร ให้ใช้หลักเกณฑ์ ดังต่อไปนี้

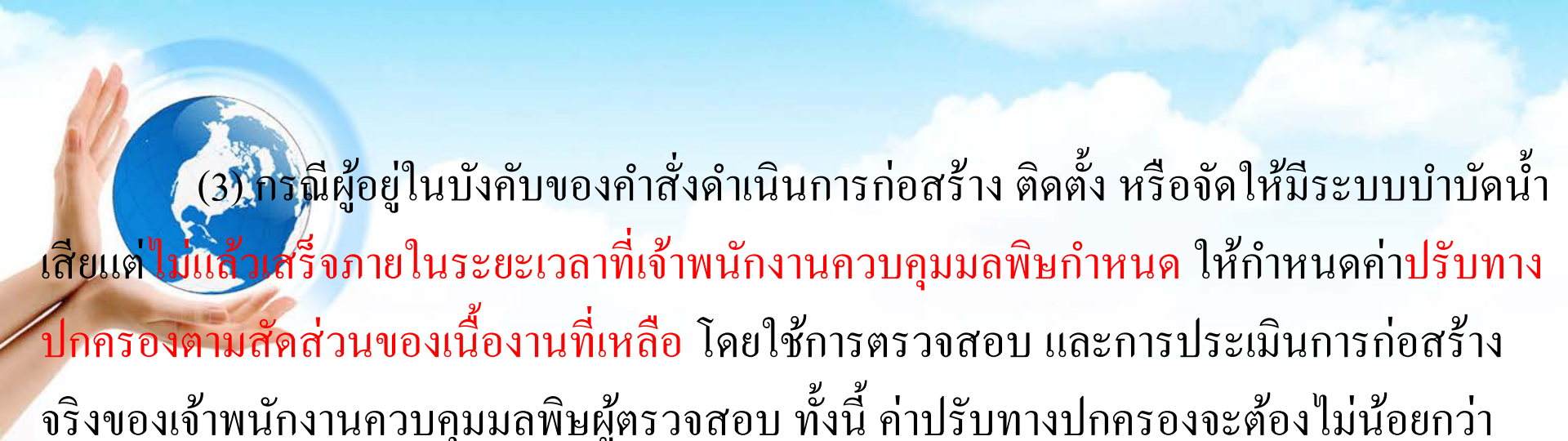
(1) ให้กำหนดค่าปรับทางปกครองเป็นรายวัน โดยพิจารณาจากประเภทการเลี้ยงสุกร การดำเนินการก่อสร้าง ติดตั้งหรือจัดให้มีระบบบำบัดน้ำเสีย และเหตุอันควรลดหย่อน

(2) กรณีผู้อยู่ในบังคับของคำสั่งไม่ดำเนินการก่อสร้าง ติดตั้งหรือจัดให้มีระบบบำบัดน้ำเสียภายในระยะเวลาที่เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษกำหนด ให้กำหนดค่าปรับทางปกครอง

การเลี้ยงสุกรประเภท ก 7,000 บาท/วัน

การเลี้ยงสุกรประเภท ข 3,500 บาท/วัน

การเลี้ยงสุกรประเภท ค 1,000 บาท/วัน

(3) กรณีผู้อยู่ในบังคับของคำสั่งดำเนินการก่อสร้าง ติดตั้ง หรือจัดให้มีระบบบำบัดน้ำเสียแต่ไม่แล้วเสร็จภายในระยะเวลาที่เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษกำหนด ให้กำหนดค่าปรับทางปกครองตามสัดส่วนของงานที่เหลือ โดยใช้การตรวจสอบ และการประเมินการก่อสร้างจริงของเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษผู้ตรวจสอบ ทั้งนี้ ค่าปรับทางปกครองจะต้องไม่น้อยกว่าค่าปรับทางปกครองกรณีผู้อยู่ในบังคับของคำสั่งฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษที่สั่งให้จัดการแก้ไข เปลี่ยนแปลง ปรับปรุงหรือซ่อมแซมระบบบำบัดน้ำเสียของการเลี้ยงสุกรในแต่ละประเภท

(4) กรณีผู้อยู่ในบังคับของคำสั่งดำเนินการก่อสร้าง ติดตั้งหรือจัดให้มีระบบบำบัดน้ำเสียแล้วเสร็จภายในระยะเวลาที่เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษกำหนด แต่น้ำทิ้งยังไม่ได้มาตรฐานตามที่กำหนดให้ใช้หลักเกณฑ์ตามข้อ 5(2)

ข้อ 5 การกำหนดค่าปรับทางปกครองกรณีผู้อยู่ในบังคับของคำสั่งฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษที่สั่งให้จัดการแก้ไข เปลี่ยนแปลง ปรับปรุงหรือซ่อมแซมระบบบำบัดน้ำเสียของการเลี้ยงสุกร ให้ใช้หลักเกณฑ์ ดังต่อไปนี้

(1) ให้กำหนดค่าปรับทางปกครองเป็นรายวัน โดยพิจารณาจากประเภทการเลี้ยงสุกร เหตุอันควรลดหย่อน และการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งซ้ำอีก

(2) การเลี้ยงสุกรประเภท ก กำหนดค่าปรับทางปกครอง 2,000 บาท/วัน
การเลี้ยงสุกรประเภท ข ให้กำหนดค่าปรับทางปกครอง 1,000 บาท/วัน
การเลี้ยงสุกรประเภท ค ให้กำหนดค่าปรับทางปกครอง 200 บาท/วัน

ข้อ 6 เมื่อกำหนดค่าปรับทางปกครองตามข้อ 4 หรือข้อ 5 แล้วแต่กรณีแล้ว ให้พิจารณาเหตุอันควรลดหย่อน ดังนี้

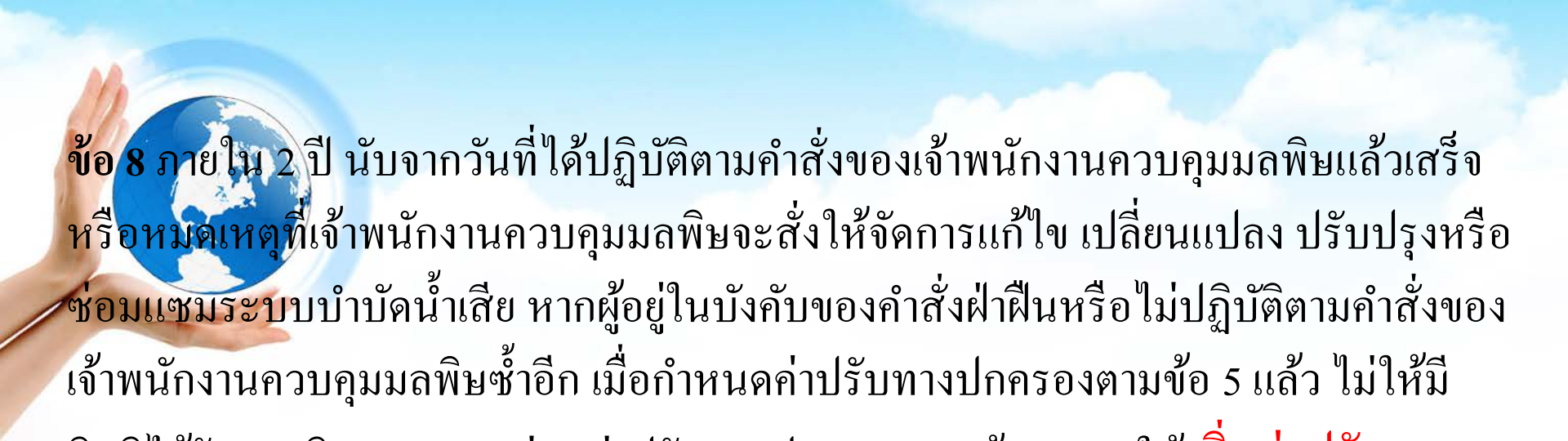
(1) ผู้อยู่ในบังคับของคำสั่งมีความพยายามปฏิบัติตามคำสั่งแล้ว แต่น้ำทิ้งยังคงมีลักษณะไม่เป็นไปตามค่ามาตรฐานที่กำหนด เช่น ปรับปรุงระบบบำบัดน้ำเสีย ปรับปรุงวิธีการเลี้ยงสุกรเพื่อให้น้ำเสียมีปริมาณน้อยลงหรือมีคุณภาพดีขึ้น ลดการปล่อยน้ำเสียลงสู่แหล่งน้ำสาธารณะหรือออกสู่สิ่งแวดล้อม

(2) ผู้อยู่ในบังคับของคำสั่งประสบภาวะทางเศรษฐกิจ เช่น มีปัญหาทางการเงินหรือราคาสุกรตกต่ำอย่างหนัก

(3) เกิดอุบัติเหตุหรือภาวะความวุ่นวายของสังคมจนเป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษ แต่ไม่ถึงขั้นเป็นเหตุสุดวิสัย เช่น น้ำท่วมบริเวณที่ก่อสร้างหรือใกล้เคียงเป็นเหตุให้เครื่องจักรหรือคนทำงานได้ยากลำบาก ผู้รับเหมาละทิ้งงาน

(4) เหตุอื่น ๆ ที่มีผลกระทบต่อการปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษ ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนข้อหนึ่งข้อใดหรือหลายข้อตามวรรคหนึ่ง ให้ลดค่าปรับทาง

ปกครองได้ไม่เกินร้อยละ 50

ข้อ 8 ภายใน 2 ปี นับจากวันที่ได้ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษแล้วเสร็จ หรือหมดเหตุที่เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษจะสั่งให้จัดการแก้ไข เปลี่ยนแปลง ปรับปรุงหรือ ซ่อมแซมระบบบำบัดน้ำเสีย หากผู้อยู่ในบังคับของคำสั่งฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของ เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษซ้ำอีก เมื่อกำหนดค่าปรับทางปกครองตามข้อ 5 แล้ว ไม่ให้มี สิทธิได้รับการพิจารณาลดหย่อนค่าปรับทางปกครองตามข้อ 6 และให้**เพิ่มค่าปรับทาง ปกครองอีกร้อยละ 50**

ข้อ 9 กรณีที่เกิดเหตุสุดวิสัยทำให้ผู้อยู่ในบังคับของคำสั่งไม่สามารถปฏิบัติตามคำสั่งของ เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษ ก็ให้งดเว้นการสั่งปรับทางปกครองในครั้งนั้น

เหตุสุดวิสัย หมายความว่า เหตุใดๆ อันจะเกิดขึ้นก็ดี จะให้ผลพิบัติก็ดี เป็นเหตุที่ไม่อาจ ป้องกันได้แม้กระทั่งบุคคลผู้ต้องประสพ หรือใกล้ต้องประสพเหตุนั้นจะได้จัดการระมัดระวัง ตามสมควร อันพึงคาดหมายได้จากบุคคลในฐานะหรือภาวะเช่นนั้น เช่น ภัยธรรมชาติ สงครามหรือการจลาจล

เนื่องจากเป็นคำสั่งทางปกครองที่กระทบถึงสิทธิผู้ได้รับคำสั่ง จึงมีสิทธิ
ในการอุทธรณ์คำสั่ง โดยทำเป็นหนังสือระบุโต้แย้งและขอเท็จจริง

- กรณีข้อ 4 ภายใน 15 วัน ต่อผู้ทำคำสั่งทางปกครอง
(อธิบดีกรมควบคุมมลพิษ)
- กรณีข้อ 5 ภายใน 30 วัน ต่อคณะกรรมการควบคุมมลพิษ

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

ม. 18 การกำจัดสิ่งปฏิกูลและมูลฝอยในเขตราชการส่วนท้องถิ่นใดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของราชการส่วนท้องถิ่นนั้น

ในกรณีที่มีเหตุอันสมควร ราชการส่วนท้องถิ่นอาจมอบให้บุคคลใดดำเนินการตามวรรคหนึ่งแทนภายใต้การควบคุมดูแลของราชการส่วนท้องถิ่นหรืออาจอนุญาตให้บุคคลใดเป็นผู้ดำเนินการกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยตามมาตรา 19 ก็ได้

ม. 19 ห้ามมิให้ผู้ใดดำเนินกิจการรับทำการเก็บ ขน หรือกำจัดสิ่งปฏิกูล หรือมูลฝอยโดยทำเป็นธุรกิจ หรือโดยได้รับประโยชน์ตอบแทนด้วยการคิดค่าบริการ เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

ม. 20 เพื่อประโยชน์ในการรักษาความสะอาดและการจัดระเบียบในการเก็บ ขน และกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอย ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อกำหนดของท้องถิ่น ดังต่อไปนี้

1. ห้ามการถ่าย เท ทิ้ง หรือทำให้มีขึ้นในที่หรือทางสาธารณะซึ่งสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยนอกจากในที่ที่ราชการส่วนท้องถิ่นจัดไว้ให้
2. กำหนดให้มีที่รองรับสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยตามที่หรือทางสาธารณะและสถานที่เอกชน
3. กำหนดวิธีการเก็บ ขน และกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยหรือให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารหรือสถานที่ใดๆ ปฏิบัติให้ถูกต้องด้วยสุขลักษณะตามสภาพหรือลักษณะการใช้อาคารหรือสถานที่นั้นๆ
4. กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมการให้บริการของราชการส่วนท้องถิ่นในการเก็บและขนสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยไม่เกินอัตราตามที่กำหนดในกฎกระทรวง
5. กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการเก็บ ขน และกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอย เพื่อให้ผู้รับใบอนุญาตตามม.19 ปฏิบัติ ตลอดจนกำหนดอัตราค่าบริการขั้นสูงตามลักษณะการให้บริการที่ผู้รับใบอนุญาตตามม.19 จะพึงเรียกเก็บได้
6. กำหนดการอื่นใดที่จำเป็นเพื่อให้ถูกต้องด้วยสุขลักษณะ

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

ม.25 ในกรณีที่มีเหตุอันอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อาศัยในบริเวณใกล้เคียงหรือผู้ที่ต้องประสบกับเหตุ
นั้นดังต่อไปนี้ให้ถือว่าเป็นเหตุรำคาญ

1. แหล่งน้ำ ทางระบายน้ำ ที่อาบน้ำ ส้วม หรือที่ใส่มูลหรือเถ่า หรือสถานที่อื่นใด ซึ่งอยู่ในทำเลไม่เหมาะสม สกปรก มีการสะสมหรือหมักหมมสิ่งของที่การเททิ้งสิ่งใดเป็นเหตุให้มีกลิ่นเหม็นหรือ
ละอองเป็นพิษ หรือเป็น หรือน่าจะเป็นที่เพาะพันธุ์พาหะนำโรค หรือก่อให้เกิดความเสื่อมหรืออาจเป็น
อันตรายต่อสุขภาพ

2. การเลี้ยงสัตว์ในที่หรือโดยวิธีใด หรือมีจำนวนเกินสมควรจนเป็นเหตุให้เสื่อม หรือ
อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

3. อาคารอันเป็นที่อยู่ของคนหรือสัตว์ โรงงานหรือสถานที่ประกอบการใดไม่มีการ
ระบายอากาศ การระบายน้ำ การกำจัดสิ่งปฏิกูล หรือการควบคุมสารเป็นพิษ หรือมีแต่ไม่มีการควบคุมให้
ปราศจากกลิ่นเหม็นหรือละอองสารเป็นพิษอย่างพอเพียงจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

4. การกระทำใดๆ อันเป็นเหตุให้เกิดกลิ่น แสง รังสี เสียง ความร้อน สิ่งมีพิษ ความ
สั่นสะเทือน ฝุ่น ละออง เขม่า เถ่า หรือกรณีอื่นใด จนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

5. เหตุอื่นใดที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

ม.26 ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจห้ามผู้หนึ่งผู้ใดมิให้ก่อเหตุรำคาญในที่หรือทางสาธารณะหรือสถานที่เอกชนรวมทั้งการระงับเหตุรำคาญด้วย ตลอดทั้งการดูแล ปรับปรุง บำรุงรักษาบรรดาถนน ทางบก ทางน้ำ รางระบายน้ำ คู คลอง และสถานที่ต่างๆ ในเขตของตนให้ปราศจากเหตุรำคาญ ในการนี้ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือเพื่อระงับ กำจัดและควบคุมเหตุรำคาญต่างๆ ได้

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

ม.27 ในกรณีที่มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในที่หรือทางสาธารณะให้**เจ้าพนักงาน** **ท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือ**ให้บุคคลซึ่งเป็นต้นเหตุหรือเกี่ยวข้องกับการก่อหรืออาจก่อให้เกิดเหตุรำคาญนั้น **ระงับหรือป้องกันเหตุรำคาญ**ภายในเวลาอันสมควรตามที่ระบุไว้ในคำสั่ง และถ้าเห็นสมควรจะให้กระทำโดยวิธีใด เพื่อระงับหรือป้องกันเหตุรำคาญนั้น หรือสมควรกำหนดวิธีการเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นอีกในอนาคต ให้ระบุไว้ในคำสั่งได้

ในกรณีที่ปรากฏแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าไม่มีการปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง และเหตุรำคาญที่เกิดขึ้นอาจเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพ ให้**เจ้าพนักงานท้องถิ่นระงับเหตุรำคาญนั้นและอาจจัดการตามความจำเป็น**เพื่อป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญนั้นขึ้นอีก โดย**บุคคลซึ่งเป็นเหตุหรือเกี่ยวข้องกับการก่อหรืออาจก่อให้เกิดเหตุรำคาญต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่าย**สำหรับการจัดการนั้น

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

ม. 28 ในกรณีที่มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในสถานที่เอกชน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือ ให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้นระงับเหตุรำคาญภายในเวลาอันสมควรตามระบุไว้ในคำสั่ง และถ้าเห็นว่าสมควรจะให้กระทำโดยวิธีใดเพื่อระงับเหตุรำคาญนั้น หรือสมควรกำหนดวิธีการเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในอนาคตให้ระบุไว้ในคำสั่งได้

ในกรณีที่ไม่มี การปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจระงับเหตุรำคาญนั้นและอาจจัดการตามความจำเป็นเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นอีก และถ้าเหตุรำคาญเกิดขึ้นจากการกระทำ การละเลย หรือการยินยอมของเจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้น เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่ดังกล่าวต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับงานนั้น

ในกรณีที่ปรากฏเจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าเหตุรำคาญที่เกิดขึ้นในสถานที่เอกชนอาจเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพ หรือมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะออกคำสั่งเป็นหนังสือห้ามมิให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองใช้หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้สถานที่นั้นทั้งหมดหรือบางส่วน จนกว่าจะเป็นที่พอใจแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าได้มีการระงับเหตุรำคาญนั้นแล้วก็ได้

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

ม.31 ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดให้กิจการใดเป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ

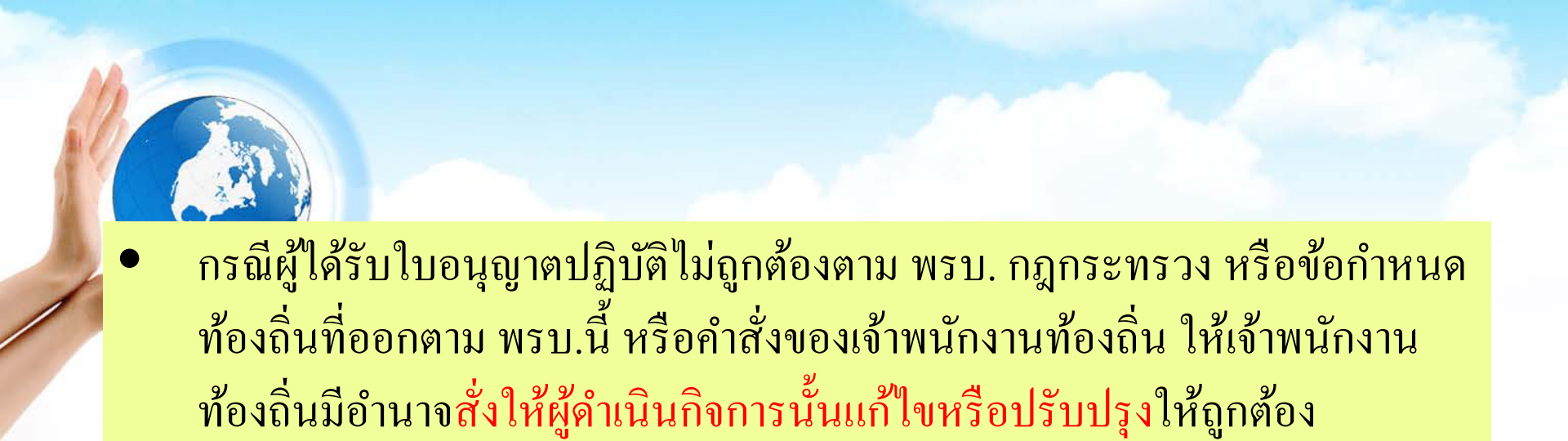
- องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นหน่วยงานหลักที่มีอำนาจและหน้าที่ ตาม พรบ. การสาธารณสุข 2535 ในการอนุญาตหรือต่ออายุใบอนุญาต ประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ
- องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จะทำการออกข้อกำหนดของท้องถิ่นตาม พรบ.เพื่อกำหนดประเภทกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพที่จะต้องขอ ใบอนุญาต กำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขทั่วไปสำหรับผู้ดำเนินกิจการ

การดำเนินการเกี่ยวกับใบอนุญาต

- กำหนดให้ใบอนุญาตมีอายุ 1 ปี นับตั้งแต่วันที่ออกใบอนุญาต
- การขอต่ออายุจะต้องยื่นขอก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ พร้อมเสียค่าธรรมเนียม
- เจ้าพนักงานท้องถิ่นต้องออกใบอนุญาตหรือมีหนังสือแจ้งคำสั่งไม่อนุญาต พร้อมเหตุผลให้ทราบภายใน 30 วัน นับตั้งแต่วันที่ได้รับคำขอ

กรณีผู้ได้รับใบอนุญาตปฏิบัติไม่ถูกต้องตาม พรบ. กฎกระทรวง หรือข้อกำหนด
ท้องถิ่นที่ออกตาม พรบ.นี้ หรือเงื่อนไขที่ระบุไว้ในใบอนุญาต **เจ้าพนักงานท้องถิ่น
มีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตภายในเวลาอันสมควร แต่ต้องไม่เกิน 15 วัน (ม.59)**

- กรณีผู้ได้รับใบอนุญาตปฏิบัติไม่ถูกต้องตาม พรบ. กฎกระทรวง หรือข้อกำหนด
ท้องถิ่นที่ออกตาม พรบ.นี้ หรือคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ให้เจ้าพนักงาน
ท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้ผู้ดำเนินกิจการนั้นแก้ไขหรือปรับปรุงให้ถูกต้อง
- หากไม่ดำเนินการแก้ไข หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าจะเกิดอันตรายอย่างร้ายแรง
ต่อสุขภาพประชาชน เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้หยุดดำเนินกิจการนั้น
ไว้ทันทีเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะเป็นที่พอใจว่าปราศจากอันตราย
- ให้เวลาผู้ดำเนินกิจการ ไม่น้อยกว่า 7 วัน เว้นกรณีที่มีคำสั่งให้หยุดดำเนินกิจการ
ทันที
- ม. 47 ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นเป็นพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจตามประมวล
กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ม.32 เพื่อประโยชน์ในการกำกับดูแลการประกอบกิจการที่ประกาศตามมาตรา 31 ให้
ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อกำหนดของท้องถิ่น ดังต่อไปนี้

(1) กำหนดประเภทของกิจการตามมาตรา 31 บางกิจการหรือทุก
กิจการให้เป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมภายในท้องถิ่นนั้น

(2) กำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขทั่วไปสำหรับผู้ดำเนินกิจการ
ตาม (1) ปฏิบัติเกี่ยวกับการดูแลสภาพหรือสุขลักษณะของสถานที่ที่ใช้ดำเนินกิจการและ
มาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ

Thank you

กลุ่มมาตรฐานสิ่งแวดล้อมด้านการปศุสัตว์

02 6534444 ต่อ 3161-2

